

fandt dagpengesagen gav anledning til, anføres det i besvarelsen, at den »formentlig bedst kan ske ved en udbygning af budgetvejledningen, som finansministeriets budgetdepartement for tiden har under revision i anledning af budgetreformen. Den nærmere udformning af en sådan præcisering overvejes for tiden af budgetdepartementet og justitsministeriet. Det er derfor ikke muligt på nuværende tidspunkt at angive indholdet heraf.«

Udvalget kan tilslutte sig, at der er behov for en sådan præcisering over for myndighederne, og man skal anmode regeringen om at blive orienteret om resultatet af regeringens overvejelser herom, når dette foreligger.

2. Myndighedernes behandling af vanskelige lovforklignings spørgsmål og iagttagelse af kompetenceregler.

I forbindelse med udvalgets overvejelser om, hvorledes fejl som i dagpengesagen kan undgås i fremtiden, har udvalget endvidere bemærket, at justitsministeren under forespørgslen anførte, at sagen efter ministerens »opfattelse også bør føre til, at der på grundlag af redegørelsen foretages en grundig undersøgelse af sagens forløb med henblik på en overvejelse af, hvordan det i fremtiden kan sikres, at vanskelige lovforklignings spørgsmål ikke forbliver uløst, og at kompetenceregler ikke overskrides. Det må samtidig overvejes, om der er behov for organisatoriske eller uddannelsesmæssige ændringer i de centrale styrelser med henblik på at sikre, at principielle juridiske spørgsmål afgøres forsvarligt.«

Denne opfattelse fremgår endvidere af justitsministeriets notat af 26. oktober 1984, og udvalget anmodede på denne baggrund ministeren om en nærmere redegørelse herom. Ministerens redegørelse er optrykt som bilag IX, spørgsmål 3 til justitsministeren. Der henvises heri til de betydelige forskelle, der er i opbygningen af de enkelte ministerier, og til, at der ikke i centraladministrationen følges ensartede retningslinjer med hensyn til tilrettelæggelsen af lovforberedelsen og løsning af andre juridiske opgaver, ligesom der ikke findes generelle faste regler for, hvordan samvirket mellem et departement og dets styrelser bør gennemføres. Det anføres, at det »derfor ikke er muligt generelt at anvende,

hvorledes arbejdet i et departement eller en styrelse bør tilrettelægges for at opnå sikkerhed for, at juridiske tvivlsspørgsmål løses på den sikreste og mest rationelle måde.«

Ministeren anfører endvidere, at redegørelsen om dagpengesagens behandling efter justitsministeriets opfattelse bør give anledning til, »at hvert ministerium overvejer, om den organisatoriske struktur og den uddannelsesmæssige sammensætning af personalet i departement og de underlagte styrelser fuldt ud sikrer, at også de juridiske opgaver løses på en forsvarlig måde.«

Under et samråd med justitsministeren om dette spørgsmål (samrådspørgsmål A, bilag IX i bilagshæftet) anførte ministeren bl.a., at dagpengesagen »har vist, at arbejdsministeriet i praksis henskød selv meget betydningsfulde opgaver til arbejdsdirektoratet. Efter ministerens opfattelse giver sagen indtryk af, at denne delegation af opgaverne til arbejdsdirektoratet kan have medført en vis forflygtighed af det ansvar, der i sidste instans formelt er arbejdsministerens.« Ministeren fandt »i den forbindelse grund til at fremhæve, at det følger af ministeransvarlighedsloven, at en ministers pligt til at føre tilsyn og kontrol naturligvis rækker videre i forhold til overordnede embedsmænd i departementet end i forhold til ansatte i et direktorat eller i en lokal administration.« Ministeren anførte, at »det måske er noget, man ikke har været tilstrækkelig opmærksom på i forbindelse med overvejelserne af den omstrukturering af centraladministrationen, der har fundet sted i løbet af de sidste 20 år.«

Om de overvejelser, der skulle gennemføres i de enkelte ministerier, bemærkede ministeren, at »hver enkelt minister i samarbejde med sine ledende embedsmænd bør gennemgå den måde, hvorpå arbejdet er tilrettelagt i departementet og styrelserne. Gennemgangen skal sikre, at arbejdet er tilrettelagt sådan, at også de juridiske opgaver løses forsvarligt. Og så må det i den forbindelse overvejes, om personalet har den fornødne uddannelse. De mange nye planlægningsopgaver og krav om økonomisk styring har jo bl.a. medført, at et stigende antal embedsmænd i centraladministrationen ikke har en juridisk uddannelse. Ministeren må endvidere sikre sig, at der er den nødvendige styring af de opgaver, der er henlagt til direktorater og styrelser.«